

UUT'T OLDE VODDEN

Neet dat ut oew deut plezier,
Moor al de wat oldren hier
Hebt Diène Massink toch ekend?
Diène was noe neet drek mooi,
't Schóne was z'ok neet gewend,
Dóórop had ze gin octrooi!
't Was dak ter wel's langs kwam,
Eur huus ston vlak an de weg
An d'rand van „Klein
Amsterdam”
Zo as tat toè wodden ezeg.
Biej de bekende kroeze boom,
Een kot endjen de zandweg in
Ston door waj neumt eur hoom,
't Was gin pronkstuk zo ak vin!
Noew is toor'nmoorie stroate
De Beernt Hakvoortweg,
toè bleef d'weg onder de moate
Meestied modderug en slech.

Azze wie óver dee weg gingen
Heurn ie oervedóveng blekken!
'n Trop honde zag iej springen
Dee gin'n tekeer as gekken!
Ze sprongen tegen de gláze op,
'k Von de roeten ok zo duuster!
En de gediènen waarn éne flop,
Nee, ut was toor gin luuster!

Eers wonen Miène, Jan en Diène
Met z'n drieën in 't huus door,
Verschil koj dr neet an ziène
't Was tr toè al éven goor.
Al was ik dan nog moor klein,
De tie/ddee 'k hier beschrieve,
'k Vonne den Jan toch neet rein
Netzomin as dee twee wiève!
Toè'k wodden al nbetjen groot
Hadn dee twee thier wel ezeene,
Jan en Miène gingen dood,
En zo bleef Diène door alléne,

Das te zeggen met eur honde,
En ze hiél ok nog'n sikkebok!
d' Eersten leepen door binnen
Oaveral vrij int ronde,
En de bok dee koj vinnen
Op de dèele in zien hok.

Wat ze toch met dee honde dee!?
Door begrèp'n ze hier niks van,
De bok dóór was ut anders mee
Den brach teminste nog iets an.
Want luù hier dee sikken fokten,
Dat wier toè nogal vól edoan
(Veur de vette melk veral)
Dee zol'n as de sikken bokten
Dr met nó d'bok van Diène goan,
Das d'noazommer mees't geval.

Diène wol wel vól sikh opn dag
Leefs ast kon een hele trop,
Want iedre sikke dee brach
Eur dan een paar stuuver op!

Ut was de mense hier ok bekend
Dat Diène ut nooit kon loaten,
Ze had de bok doormet wewend,
Um altied met um te proaten,
En was de bok wat lui eworren
Zol zum met woarde an-porren!
't Ging hoas net zo as bie ons,
Zo ak dee wel us met de hond
As den soms neet etten zol
Umdatte ut neet lekker vond.
Een hond deut ok wels strons,
Hee kek tan offe zeg'n wol:
„Iej wet bes wel asdat
Ik ut wel us lekkerder had!”
'k Vetelle oew ech gin smoes,
En 't is ok neet óvertrokken,
As ik tan rièpe: „Poes, poes!”
Iej wet hoè honde bunt,

Umdatte ut!tan gade katte neet
gunt
Zolle ut op-schrokken!

Net zo dee Diène dat tan ok
Ze zei, as droa wodden de bok,
En ze wáchen opt „bokkeloon”:
„Bok ai'tnoe neet drek zólt doon
Neet ópschéét, ut vetikt,
Hoëf ie't neet meer; dan doè ik
't!”

Diène ging ok nog uut werken,
Mevrouw van Haaften dee leet,
Diène had ut neet zo breed,
Eur iets vedeenen met harken.
Diène bie de mevrouw van eur
Had tan'n schoner scholdoek
veur.

De villa van van Haaften door
Schuuns van de kroezeboom,
't Was'tend vant darp, de zoom,
Nee, dóór was tvaste neet goor!
Déé villa alléne, zof door zeene,
't Huus ston door mooi te kieke,
Later hef Poesse d'neús ebouwd
Noe ist tras tware vol estouwd,
Doors noew'nheel nijeje wieke!

Door bie van Haaften koj Diène
Toè vake heurn en ziène
Der was veur dee in-en uútrit
Half-groffe grinte e-kóózen,
Heldre grinte, zowat wit,
En hups vake zol Diène
Met de harke door deur roazen!

Toch haw destieds ut begrip,
De Diène dat was gin hip!